

Genieten van de uitdagingen. Strakke lijnen en dan natuur laten inzippelen. Niet evident.

Wegdromen en verdwalen in de rozentuin van de plantentuin in Meise 34 w.

Mijn eerste schilderij in de rozentuin van de plantentuin van Meise. Heel even zal het schitteren. Regen en wind zullen er meester over worden. 'Et rose elle a vécu ce que vivent les roses , l'espace d' un matin '.

Ook deze mag pronken. Tussen het lentegroen voelt ze zich goed. Een week een maand? Natuurgoden zullen zelf beslissen. Maar even kunnen genieten van het schitteren op die plaats maakt me blij

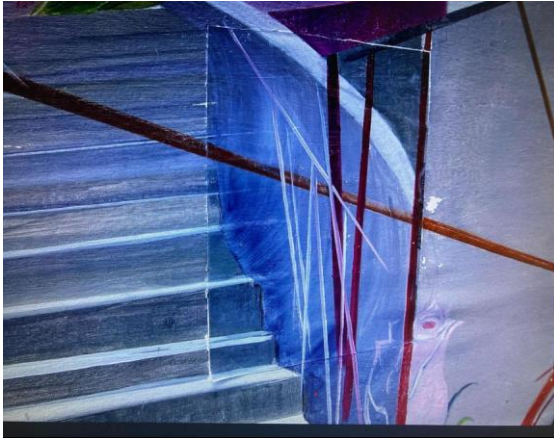

Wind en regen doen stilaan hun werk. Ze onthullen de geheimen van het verhaal. Heel geleidelijk komen de flarden los. Als losgerukte bladeren van een verhaal komen de foto's los klaar om weg te vliegen.

Het was fijn om te maken. En ik geniet ervan dat mijn schilderij zo lang maar pronken. Als is het ten koste van haar eigen leven. Maar is het niet altijd zo in deze wereld

Het weer doet zijn werk. In stilte maar volhardend grijpen wind en regen in. Met hun stevige handen werken ze verder. De foto's komen stilaan los. Vrij gemaakt. Klaar om weg te vliegen in het niets. Ze zouden een leegte achterlaten. Een gat in het niets. Een witte vlek op het papier. Wie weet een plaats voor een nieuwe droom.

Papier zo mooi zo divers maar zo kwetsbaar. Dit werk op papier vecht dapper door. Niet alleen de foto's geraken los. De ondergrond, het papier scheurt. Overal zijpelt het water binnen. Ze probeert de rafels nog voor een tijdje bijeen te houden. Hoe lang nog ?

Maar kijk ik heb de natuur even teruggeroepen Met een dikke kwast heb ik de foto's weer mooi gekleefd, het geeft de werken nog wat kracht om te overleven. Ze staan er nog en met trotsheid kijken ze regen en wind in de ogen. Ook zij snakken naar de zomer.

Nat is de lucht. Nat is het gras. Heel geleidelijk. Stapje na stapje wordt het papier opgepeuzeld. Mos en schimmels maken zich meester. Natuur wint altijd. Maar ze doet het zo geduldig en zo rustig.

De vrijheid lonkt. Ik laat de schilderij los .

Loslaten is soms zo moeilijk. We houden graag alles onder controle. Maar neen loslaten geeft rust en vrijheid. De foto's vragen om weg te vliegen Om onbezonnen de wereld te verkennen. Ik kom er niet meer aan en geniet van hun eigen levensweg. Let it flow. We zien wel.

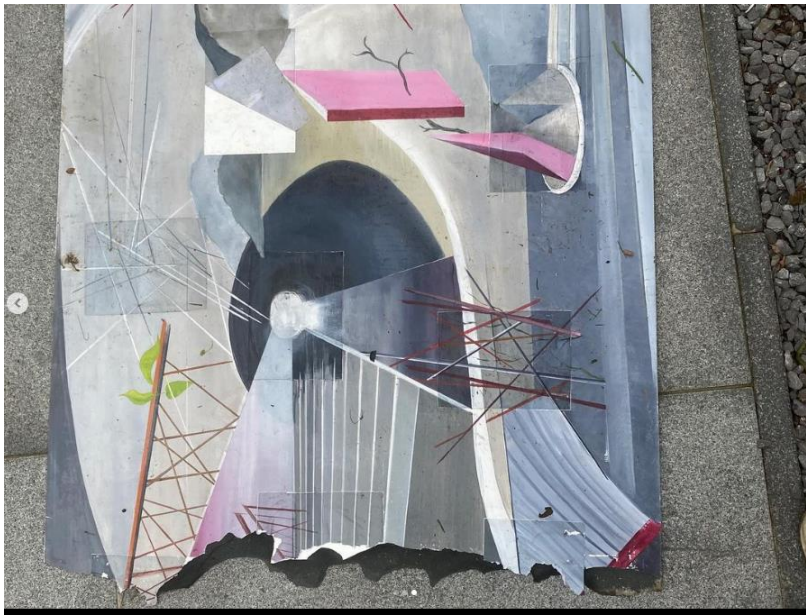
De tijd speelt. De wind vraagt om weg te vliegen. De vrijheid lokt. Ik laat begaan, kijk en vraag mij af wanneer de eerste foto echt zal wegvliegen. Schimmels vreten het papier, geruisloos en langzaam maar vastberaden doen zij hun werk. Maar kijk na vier maanden staat mijn werk er nog. Het houdt nog even stand.

De tijd dringt. Zal je eindelijk kunnen loskomen en vrij kunnen vliegen. Je dromen achterna?
Het papier komt los. Nog even wat regen en wind en dan zal het misschien lukken. Wie weet. Nog drie weken te gaan

Het is je niet gelukt. Je bent niet kunnen weg vliegen, je dromen achterna. Blijven hangen aan je comfort zone. Zo jammer
De zomer is voorbij. Je 'moment de gloire' ook
Tu gis les yeux perdus, le corps impitoyable, déchiré, déchiqueté. Il ne reste de toi que débris et éclats, toi lacéré par vent, pluie mais aussi nos coups de marteau pour t'éviter une mort trop lente
Van mijn hart een steen. Je eindbestemming heb je gehaald. Het containerpark

De werken van de rozentuin zijn allebei in de container beland. De eerste in stukken en scherven. De tweede een paradijs voor schimmels. Schimmels die met hun zwarte pootjes hun domein hebben ingepalmd. Overal zwarte pootjes.

Hun leven is verleden. De glorie tijd is achter de rug. Het was een mooie tijd. Het was fijn. Wij hebben genoten zoals het hoort. Het leven is nu zo. Komen ,even genieten en dan verdwijnen
Het was goed

Terwijl de twee schilderijen van de rozentuin stilaan verdwijnen in de tijd en mijn geheugen, zijn de twee schilderijen in het planten paleis weer thuis. Ongeschonden. In de ingang van het plantenpaleis probeerden ze de blikken aan te trekken. Wie heeft ze toch gezien? We lopen soms zo vlug naar ons doel zonder aandacht voor het andere. De meesten zijn hier binnen gewandeld op zoek naar die flora van ver weg. En dan proberen twee schilderijen te pronken. Geef toe. Het leven zit vol verrassingen voor wie echt met open ogen op weg is

De zomer is voorbij. Deze twee schilderijen zijn fier kunnen blijven dank zij de goede zorgen van het kaderke in Heist op de berg. Waarvoor dank. Nu kunnen ze weer rusten boven weg van alle blikken

